

มหาวิทยาลัย **บูรพา**
ประตูสู่ **อาเซียน**

Burapha University, Gateway to

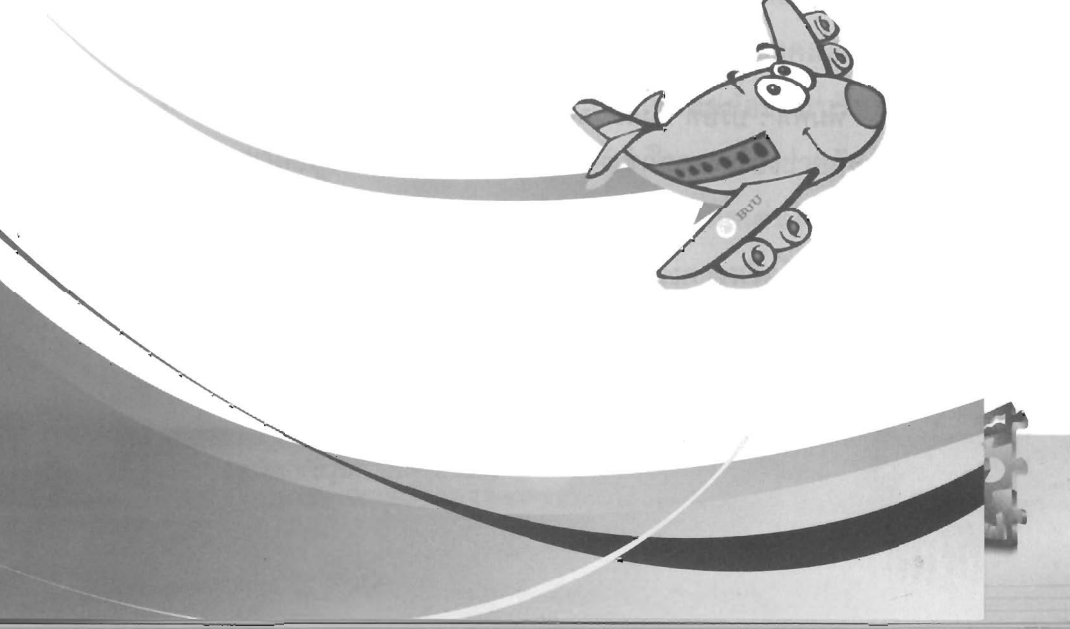
ASEAN

ศาสตราจารย์ นายแพทย์สมพล พงศ์ไทย
อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา

มหาวิทยาลัยบูรพา
ประตูสู่
อาเซียน

BURAPHA University , Gateway to ASEAN

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data.

สมพล พงศ์ไทย

มหาวิทยาลัยบูรพา ประตุสุธาเขียน.--ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2554.
52 หน้า.

1. สมพล พงศ์ไทย. I. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-90493-1-9

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2554

จำนวน 2,000 เล่ม

ราคา 100 บาท

เจ้าของ : มหาวิทยาลัยบูรพา

โทรศัพท์ 0-3810-2904

โทรสาร 0-3839-0038

พิมพ์ที่ : บริษัท เอ็มเอ็นคอมพิวออฟเซท จำกัด

โทร./แฟกซ์ 0-3851-5770, 0-3851-5530

คำนำ

มหาวิทยาลัยบูรพาตระหนักถึงความสำคัญของการเตรียมบัณฑิตให้มีความพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ จึงได้มีการเตรียมการมาอย่างต่อเนื่อง โดยอธิการบดี ศาสตราจารย์ นายแพทย์สมพล พงศ์ไทย ได้ให้นโยบายและความรู้แก่บุคลากรและนิสิตของมหาวิทยาลัยในโอกาสต่างๆ อาทิ การบรรยายพิเศษ เรื่อง การศึกษาและการวิจัยกับการพัฒนาศักยภาพของประเทศไทยในเวที AFTA ในการประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ และการบรรยายพิเศษเรื่อง การเตรียมความพร้อมของมหาวิทยาลัยบูรพาสู่การเป็นประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ในโครงการสัมมนาการสร้างกิจกรรมประชุมอาเซียน เข้าในหลักสูตรการเรียนการสอน เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

การบรรยายพิเศษเรื่อง การเตรียมความพร้อมของมหาวิทยาลัยบูรพา เข้าสู่เขตการค้าเสรี และการเป็นประชาคม ASEAN ของอธิการบดีดังกล่าวข้างต้น ให้สาระความรู้และชี้แนะแนวทางการดำเนินการของบุคลากรที่จะเป็นประโยชน์สำหรับนิสิตของมหาวิทยาลัยบูรพา ตลอดจนเป็นการเตรียมความพร้อมให้มหาวิทยาลัยบูรพาเป็นประตูสู่อาเซียน (Gateway to ASEAN) ฝ่ายวิชาการ จึงได้ขออนุญาตอธิการบดีนำการบรรยายมาตีพิมพ์เผยแพร่ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ

ฝ่ายวิชาการขอขอบคุณ คณะบดีวิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญา และนิสิตปริญญาเอกของวิทยาลัยวิทยาการวิจัยและวิทยาการปัญญาที่ได้ถอดเทปคำบรรยายของอธิการบดี ทำให้ฝ่ายวิชาการได้นำมาจัดพิมพ์เผยแพร่เป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจต่อไป

รองศาสตราจารย์ ดร.เสรี ชัดรัมย์
รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยบูรพา
ธันวาคม ๒๕๕๔

สารบัญ

หน้า

การศึกษาและการวิจัยกับการพัฒนาศักยภาพของประเทศไทย	
ในเวที AFTA	๕
การเข้าสู่เขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA)	๑๑
การศึกษากับการพัฒนาศักยภาพของประเทศไทยในเวที AFTA	๑๖
การวิจัยกับการพัฒนาศักยภาพของประเทศไทยในเวที AFTA	๒๓
การเตรียมความพร้อมของมหาวิทยาลัยบูรพาสู่การเป็น	
ประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘	๒๗
แนวคิดยุทธศาสตร์สามเสาหลักของประชาคมอาเซียน	๓๕
เสาหลักด้านที่ ๑ ประชาคมการเมืองและความมั่นคง	
อาเซียน	๓๕
เสาหลักด้านที่ ๒ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน	๓๗
เสาหลักด้านที่ ๓ ประชาสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน	๔๑
ยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทยในการเตรียมความพร้อมสู่การเป็น	
ประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘	๔๓
ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การเพิ่มขีดความสามารถของบัณฑิต	
ให้มีคุณภาพมาตรฐานในระดับสากล	๔๓
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาความเข้มแข็ง	
ของสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาประชาคมอาเซียน	๔๗
ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การส่งเสริมบทบาทของอุดมศึกษาไทย	
ในประชาคมอาเซียน	๕๙
เอกสารอ้างอิง	๕๑

การศึกษาและการวิจัย กับการพัฒนาศักยภาพ ของประเทศไทยในเวที

AFTA

Burapha University, GATEWAY TO **ASEAN**

การศึกษาและการวิจัย กับการพัฒนาศักยภาพ ของประเทศไทยในเวที AFTA*

ท่านประธานคณะกรรมการดำเนินงานจัดการประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๔ รองศาสตราจารย์ ดร.เสรี ชัดรัมย์ ท่านอธิการบดีและผู้บริหารของสถาบันอุดมศึกษาเครือข่ายอุดมศึกษาภาคตะวันออก ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยบูรพา คณาจารย์ นักวิจัย และนิสิตนักศึกษา ผู้นำเสนอผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ ผู้เข้าร่วมประชุมทางวิชาการ ตลอดจนผู้มีเกียรติที่เคารพทุกท่าน ผมรู้สึกยินดีและเป็นเกียรติอย่างยิ่ง ที่ได้มาเป็นประธานในพิธีเปิดการประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๔ ในวันที่ สำหรับประเด็นยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยของ

* การบรรยายพิเศษ ในการประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๔ (Burapha University National Conference 2011) วันที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ณ ห้องหนองมน อาคาร ๕๐ ปี (ศาสตราจารย์ ประยูร จินดาประดิษฐ์) มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี

มหาวิทยาลัยบูรพา ปรากฏอยู่ในแผนยุทธศาสตร์ ๑๐ ปี คือระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่กำหนดไว้ว่า ต้องการมุ่งพัฒนา มหาวิทยาลัยบูรพาให้เป็นมหาวิทยาลัยวิจัย มีผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่สามารถบูรณาการองค์ความรู้เพื่อการพัฒนาสังคมไทยให้เข้มแข็ง มุ่งผลิตและพัฒนางานวิจัยและงานสร้างสรรค์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ และด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์และตอบสนองตามความต้องการของสังคมไทยได้ มุ่งพัฒนาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยบูรพาให้มีคุณธรรม จริยธรรม และมีความเชี่ยวชาญในศาสตร์วิชาที่ศึกษา มีความสามารถทางการบริหารจัดการให้เป็นที่ยอมรับของสังคม สร้างความเชื่อมั่น สร้างสรรค์คุณค่าและคุณประโยชน์แก่สังคม และมุ่งพัฒนามหาวิทยาลัยบูรพาให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้ที่มีสมรรถนะสูงระดับสากล และเป็นองค์กรอัจฉริยะ ผมเชื่อว่าในสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นเครือข่ายอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือทุกสถาบันก็คงมีการกำหนดยุทธศาสตร์และปณิธานที่คล้ายกัน เพราะฉะนั้นในการประชุมวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัย

บูรพา พ.ศ. ๒๕๕๔ ในครั้งนี้ ถือเป็นกิจกรรมที่สำคัญในการส่งเสริมและสนับสนุนพันธกิจและยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยบูรพา และยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเครือข่ายอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม ผมหวังว่าเราคงจะได้ร่วมมือกันในการจัดประชุมทางวิชาการในลักษณะเช่นนี้เป็นประจำทุกปี

การจัดประชุมทางวิชาการระดับชาติในครั้งนี้ ถือเป็นครั้งแรกของมหาวิทยาลัยบูรพา และนับเป็นโอกาสอันดี เนื่องจากในวันที่ ๘ กรกฎาคม เป็นวันคล้ายวันสถาปนาของมหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งได้เติบโตพัฒนามาจากวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน นับจากวันเริ่มก่อตั้งจนถึงปีนี้ครบรอบ ๕๖ ปี จากโอกาสอันดีดังกล่าวนี้ มหาวิทยาลัยบูรพา จึงได้ผนวกงานทั้งสองงานเข้าด้วยกัน คือ งานวันสถาปนามหาวิทยาลัยบูรพา และงานประชุมวิชาการระดับชาติ ในนามของมหาวิทยาลัยบูรพา ผมขอขอบคุณคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้ร่วมกันพิจารณาคัดกรองผลงานวิจัย และงานสร้างสรรค์ เพื่อคัดเลือกเข้าร่วมนำเสนอในการประชุมทางวิชาการในครั้งนี้ ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.ปพฤกษ์ อุตสาหะวานิชกิจ คณบดีคณะการบัญชีและการจัดการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่กรุณาให้เกียรติมาเป็นวิทยากรบรรยายพิเศษ ขอขอบคุณคณะกรรมการดำเนินงานจัดการประชุมที่ได้ร่วมแรงร่วมใจจัดงาน และขอขอบคุณผู้เข้าร่วมประชุมทางวิชาการทุกท่านที่ได้สละเวลามาเข้าร่วมการประชุมในครั้งนี้ สุดท้ายนี้ผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ทุกท่านเคารพนับถือ ได้โปรดดลบันดาลประทานพรให้ทุกท่านในที่นี้ได้ประสบแต่สิ่งดีที่พึงปรารถนา และมีสุขภาพ

ร่างกายที่แข็งแรง และเมื่อเสร็จสิ้นการประชุมแล้ว ขอให้ทุกท่าน
เดินทางกลับโดยสวัสดิภาพ บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว ผมขอเปิด
การประชุมทางวิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยบูรพา พ.ศ. ๒๕๕๔
ขอให้การจัดประชุมในครั้งนี้นำเนินการไปด้วยความเรียบร้อย และ
สำเร็จบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ทุกประการ ขอขอบคุณครับ

การเข้าสู่เขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA)

สำหรับเรื่องที่ผมได้รับมอบหมายให้มาบรรยายพิเศษ ถือว่าเป็นการมาเล่าสู่กันฟังให้แก่ทุกท่าน ณ ที่นี้ ผมคิดว่าเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งยังมีความทันสมัย เพราะเรื่องของการศึกษาและการวิจัยเพื่อพัฒนาศักยภาพของสังคมไทยในการเข้าสู่เขตการค้าเสรีในกลุ่ม ASEAN หรือในชื่อที่เรารู้จักกันดีคือ AFTA ในเรื่องนี้มีคำสำคัญ (Key Word) ที่ต้องรู้จักและเข้าใจอยู่ ๓ คำ คือ ๑) การศึกษา ๒) การวิจัย และ ๓) การพัฒนาศักยภาพเพื่อการเข้าสู่เขตการค้าเสรีในกลุ่ม ASEAN ผมขอเริ่มในคำสำคัญคำที่หนึ่งก่อน คือคำว่า “การศึกษา” ดังที่ทุกท่านได้ตระหนัก คำว่า “ตระหนัก” หมายความว่าทุกท่านต้องมีการทำความเข้าใจและมีการเตรียมพร้อม มีกิจกรรมที่จะต้องปฏิบัติเมื่อประเทศไทยเข้าสู่เขตการค้าเสรี ASEAN ในปี พ.ศ. ๒๕๕๙ ที่ใกล้จะถึงนี้ ซึ่งมีเวลาเหลืออีกไม่นาน ทุกท่านคงทราบกันดีว่าประเทศไทยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ที่จะต้องเข้าร่วมเขตการค้าเสรี ASEAN ก่อนหน้านี้เมื่อตอนที่ประเทศไทยเข้าร่วมลงนามในพันธะสัญญากับประชาคม ASEAN ว่าภูมิภาคเราจะเปิดเป็นเขตการค้าเสรี ผมยังจำได้ว่าในขณะนั้นได้มีการวิพากษ์วิจารณ์กันมากภายในสังคมไทยว่า ประเทศไทยกำลังจะเสียประโยชน์หรือกำลังนำประเทศเดินไปสู่หายนะอันเนื่องมาจากการเปิดการค้าเสรีกับประเทศเพื่อนบ้าน แต่สำหรับมุมมองของผมนั้น ผมมองว่าเรื่องนี้ถือเป็นโอกาสของประเทศไทยไม่ใช่วิกฤตติดังที่หลายฝ่ายวิตกกัง เพราะเหตุใดผมจึงถือว่าเรื่องนี้เป็นโอกาส เพราะสิ่งแรกที่เราทุกคนรับรู้และรับทราบอย่างชัดเจนคือ คนเราหรือในประเทศใดประเทศหนึ่งจะอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มี

กิจกรรมการค้าขาย ทุกคนยอมรับโดยทั่วกันว่าในสังคมโลกปัจจุบัน เรื่องการค้าเป็นเรื่องที่สำคัญของมนุษยชาติหรือของทั่วโลก ประเทศใดที่ไม่ทำธุรกิจการค้า ผมก็มองไม่ออกว่าประเทศนั้นจะใช้ชีวิตอยู่กันได้อย่างไร ประชาชนในชาติจะบริโภคอะไร ยกเว้นว่าประเทศนั้นต้องย้อนวิถีชีวิตกลับไปอาศัยอยู่ในถ้ำเหมือนยุคโบราณ ซึ่งในปัจจุบันก็เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นเรื่องเขตการค้าเสรี ASEAN ถ้าเรามองในบริบทของการค้า การทำมาหาเลี้ยงชีพ การใช้สอย การอุปโภคบริโภค การประกอบกิจกรรม เรื่องของการค้าอาจทำให้มองแต่ในแง่ของเรื่องผลกำไรเป็นหลัก แต่ท้ายที่สุดแล้วก็ส่งผลต่อการพัฒนาประเทศและการพัฒนาสังคม ทุกท่านจะพบว่าในอนาคตอันใกล้ประเทศไทยจะพบกับ Momentum ที่มหาศาล อันเนื่องมาจากในขณะปัจจุบันประเทศไทยมีกิจกรรมการค้าขายกับคนแค่ ๖๕ ล้านคนภายในประเทศ แต่เมื่อเปิดเขตการค้าเสรี ASEAN ตลาดจะเปิดกว้างมีคนเพิ่มเป็นกว่า ๖๐๐ ล้านคนในทันที ผมขอลถามว่าสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นนี้ถือเป็นวิกฤติหรือโอกาสสำหรับนักธุรกิจการค้าก็จะบอกว่านี่ถือเป็นโอกาสมหึมา ช่องทางการค้าเปิดกว้างแล้ว แต่มีช่องทางทางการค้าเพียงอย่างเดียว เพราะมีธุรกิจทั้งหมด ๑๓ ประเภทที่ได้รับการยกเว้นภาษี และสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ มีการเคลื่อนย้ายแรงงาน มีการเคลื่อนย้ายผู้มีความรู้ความสามารถ เข้าสู่ระบบธุรกิจของ ASEAN นั้นหมายความว่าคนไทย ๖๕ ล้านคนจะมีตลาดแรงงานเพิ่มขึ้นไม่ใช่แค่เพียงภายในประเทศ แต่เป็นภายในกลุ่มประเทศ ASEAN ทั้งหมด แต่ในขณะเวลาเดียวกันก็จะมีการเคลื่อนย้ายแรงงาน และบุคลากรจากในกลุ่มประเทศ ASEAN เข้ามาสู่ประเทศไทยด้วยเช่นกันโดยไม่มีพรมแดน ผมเชื่อว่าอีกไม่นานหลังจากการเปิด

เขตการค้าเสรี ASEAN ภูมิภาคนี้น่าจะมีการเจริญเติบโตในลักษณะคล้ายกับที่เกิดขึ้นในสหภาพยุโรป (EU) ทำให้เราจะต้องศึกษาเรียนรู้เรื่องราวต่างๆ อีกมากจากสหภาพยุโรป แต่สิ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือ เรื่องการเคลื่อนย้ายของแรงงานของผู้คนเพื่อไปประกอบอาชีพในประเทศต่าง ๆ ในสหภาพยุโรป โดยในลักษณะไม่มีพรมแดน ซึ่งเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว ถามว่าถ้าจะต้องทำให้คนไทยยังสามารถยืนหยัดอยู่ได้ในประชาคม ASEAN เราจะต้องทำอย่างไรบ้าง ผมเชื่อว่าทุกประเทศใน ASEAN เขาก็ต้องตั้งคำถามแบบนี้เช่นเดียวกันว่า ต้องทำอย่างไรจึงจะทำให้ประชาชนในประเทศของเขาอยู่ได้ในประชาคม ASEAN ไม่ว่าจะในประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย บรูไน หรือฟิลิปปินส์ ตลอดจน กัมพูชา ลาว เวียดนาม และพม่า ทุกประเทศล้วนแต่มีการตั้งคำถามนี้ทั้งสิ้นว่า ต้องทำอย่างไรจึงจะทำให้ประชาชนในประเทศของเขาสามารถยืนหยัดอยู่ได้เมื่อเปิดเขตการค้าเสรี ASEAN และเป็นส่วนหนึ่งของประชาคม ASEAN ผมเชื่อว่าคำตอบที่ได้จากการศึกษาสหภาพยุโรป เราได้พบคำตอบที่สำคัญก็คือเรื่อง “การศึกษา”

ในสหภาพยุโรปได้เร่งพัฒนาการศึกษาอย่างมาก ถ้าท่านได้ติดตามระบบการศึกษาของประเทศที่เป็นสมาชิกสหภาพยุโรปจะพบว่าตลอด ๑๐ ปีที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมหาศาล จากแต่ก่อนทุกประเทศในยุโรปจะมีระบบการศึกษา มีการกำหนดคุณภาพการศึกษาที่เป็นเอกเทศของตนเอง แต่ในเวลาี้ทุกประเทศในสหภาพยุโรปพยายามหาทางที่จะรับรองหลักสูตรของแต่ละประเทศ แล้วทำหลักสูตรของประเทศตนเองให้มีมาตรฐานเพื่อให้ประเทศอื่นรับรอง โดยมีการเคลื่อนไหวอย่างชัดเจนในกลุ่มรัฐมนตรีด้านการศึกษาของทุกประเทศ

ในสหภาพยุโรป ที่ต้องการให้สหภาพยุโรปเป็นศูนย์กลางในการจัดทำมาตรฐานคุณภาพการศึกษาของทุกประเทศในทวีปยุโรป และให้สหภาพยุโรปให้การรับรอง เมื่อระบบการจัดการศึกษาของประเทศในกลุ่มสมาชิกสามารถดำเนินการได้ตามมาตรฐานที่สหภาพยุโรปกำหนดรับรองหรือตั้งมาตรฐานไว้ หมายความว่า การจบการศึกษา หรือ การได้รับปริญญาของประเทศใดประเทศหนึ่งในกลุ่มสมาชิก สามารถนำไปใช้สมัครเพื่อทำงานได้ทุกประเทศในสหภาพยุโรป และมีการปกป้องผลประโยชน์ด้านการศึกษาและด้านแรงงานในกลุ่มสหภาพยุโรป เรื่องนี้เป็นประเด็นที่เราต้องศึกษาและต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เพื่อการเตรียมความพร้อมให้กับบุคลากร

สำหรับประเทศไทยในขณะนี้ ทุกท่านคงคิดเห็นตรงกันว่า เราจำเป็นต้องปฏิรูประบบการศึกษาของชาติเพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคม ASEAN และเพื่อรองรับการเปิดเขตการค้าเสรี ASEAN ให้ได้ หรือที่เราเรียกคำย่อว่า AFTA นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมที่สำคัญมากเพื่อการพัฒนา ASEAN ในอนาคตข้างหน้า สืบเนื่องจากเขตการค้าเสรี ASEAN ได้ไปทำสัญญาทวิภาคีไว้กับอีก ๔ ประเทศ ซึ่งประกอบด้วย จีน ที่เรียกว่า C- AFTA ประเทศเกาหลี หรือที่เรียกว่า K - AFTA ประเทศญี่ปุ่น ชื่อย่อว่า J - AFTA และประเทศอินเดีย ใช้ชื่อย่อว่า I - AFTA บริบทนี้มีมหาศาลมากสำหรับโลกในปัจจุบัน เพราะมีประชากรรวมกันทั้งหมดกว่า ๓,๐๐๐ ล้านคน ถือเป็นขนาดของประชากรมากเกือบค่อนโลก ถ้าประเทศไทยของเรามีระบบการบริหารจัดการที่ดี เราก็ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก เพียงแต่หาทางยื่นหยัดอยู่ในเขตการค้าเสรีและกับทวิภาคีทั้ง ๔ นี้ให้ได้ แต่ถ้าทำไม่ได้ก็ถือว่า

เกิดปัญหา ทุกท่านต้องไม่ลืมว่าขณะนี้ทุกประเทศในโลกกำลังอยู่ในภาวะการแข่งขันกันสูงมาก เมื่อมีทางบวกก็ต้องมีทางลบ เราเชื่อว่าในขณะนี้ มีบางกลุ่มประเทศต้องการทำลายเขตการค้าเสรี ASEAN และต้องการทำลายสัญญาของเขตทวิภาคีทั้ง ๕ นี้ให้จงได้ เราจึงหวังว่าผู้ที่เข้ามาบริหารประเทศในอนาคตคงจะเข้าใจหลักยุทธศาสตร์สำคัญนี้ และทุกประเทศในกลุ่ม ASEAN จะต้องร่วมมือร่วมใจกันเพื่อป้องกันปัญหาอุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้น ถ้าทุกอย่างเป็นไปด้วยดีตามแผนที่กำหนดไว้ ทุกท่านลองนึกภาพดูนะครับว่า จะเกิดเหตุการณ์อย่างไรขึ้นกับประเทศไทย ในอีก ๑๐ ปีข้างหน้า ต้องมีคนต่างชาติหลั่งไหลเข้ามาในประเทศไทย เพื่อมาทำงานอย่างแน่นนอนในอีก ๔ ปีข้างหน้า ใน ๑๓ ภาคธุรกิจที่มีการยกเว้นภาษี และอาจขยายภาคธุรกิจอื่นๆ เพิ่มมากขึ้นในอนาคต การเดินทางติดต่อไปมาหาสู่ภายในกลุ่มประเทศ ASEAN ไม่จำเป็นต้องใช้หนังสือเดินทาง ทำให้การเดินทางติดต่อค้าขายสะดวกยิ่งขึ้น ระบบเงินตราอาจพัฒนาไปเป็นการใช้ระบบเงินตราเดียวกัน เช่นเดียวกับ การใช้เงินสกุล EURO แบบที่เกิดขึ้นในสหภาพยุโรปก็อาจเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นการสร้างคนเพื่อรองรับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นจึงเป็นเรื่องที่สำคัญมาก

การศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพ ของประเทศไทยในเวที AFTA

ผมคิดว่าในปัจจุบัน ทุกมหาวิทยาลัยในประเทศไทยได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ดี โดยได้มีการพิจารณาพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรให้ได้มาตรฐานนิสิตนักศึกษาที่เริ่มเข้าศึกษาชั้นปีที่ ๑ ในปีการศึกษา ๒๕๕๔ ในอีก ๔ ปีข้างหน้าจะจบการศึกษาเป็นรุ่นแรก เพื่อเข้าสู่เขตการค้าเสรี ASEAN พอดี ในปีการศึกษา ๒๕๕๘ ถ้ามว่ามหาวิทยาลัยต่างๆ ได้เตรียมความพร้อมเกี่ยวกับเรื่องนี้มากน้อยเพียงใด เพราะเหลือเวลาอีกเพียง ๔ ปีที่จะมีเวลาติดอาวุธทางปัญญาให้แก่พวกเขา ส่วนนิสิตนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ ๒ ปีที่ ๓ และปีที่ ๔ ก็ต้องเร่งพิจารณาว่าจะดำเนินการดูแลช่วยเหลือกันอย่างไร ในส่วนของมหาวิทยาลัยบูรพาได้ตระหนักและเห็นความสำคัญในเรื่องนี้เป็นอย่างมาก โดยได้ร่วมปรึกษาหารือ และได้ตกลงกันในประเด็นเรื่องของหลักสูตร มีการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตร เช่น ในส่วนของการศึกษาทั่วไป ได้กำหนดว่านิสิตของมหาวิทยาลัยบูรพาจะต้องรู้ เข้าใจ และตระหนักว่าประชากรในกลุ่ม ASEAN นั้นเป็นใคร ดังนั้นเราจึงเพิ่มรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทำความเข้าใจบริบททางด้านศาสนา ด้านอารยธรรม วัฒนธรรมความเป็นอยู่ต่างๆ ของประชาชนในกลุ่มประเทศ ASEAN เพื่อให้อย่างน้อยนิสิตจะต้องรู้จัก ทำความเข้าใจ และไม่ปฏิเสธ เผื่อไว้ว่าในอนาคต นิสิตอาจต้องไปใช้ชีวิตในประเทศอื่นในกลุ่มประเทศ ASEAN ได้ โดยไม่รู้สึกละแวกและแตกต่าง เรื่องที่สำคัญอีกประการคือ ASEAN ได้ประกาศไว้อย่างชัดเจนเมื่อ ๒ ปีที่แล้วว่าจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสารในประชาคม ASEAN ทำให้

สถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งต้องเร่งปรับปรุงระบบการเรียนการสอน ในรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยอย่างน้อยต้องพัฒนาให้บัณฑิตสามารถใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ในเรื่องการฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน โดยไม่ได้ต้องการพัฒนานิสิตให้มีความสามารถถึงขั้น การแต่งวรรณคดีภาษาอังกฤษ แต่ต้องการแค่นิสิตสามารถสื่อสาร โดยใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจก็เพียงพอแล้ว

ในส่วนของมหาวิทยาลัยบูรพา ได้ตระหนักในเรื่องนี้ เป็นอย่างมาก จึงมีการพัฒนาปรับปรุงระบบการเรียนการสอน และ พัฒนามาตรฐานการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยได้จัดตั้งสถาบันภาษา (Burapha University Language Institute) เพื่อทำหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนและการสอบวัดมาตรฐาน ส่วนภาควิชาภาษาตะวันตก สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ทำหน้าที่ดูแลในเชิงวิชาการ และการวิจัย การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นเรื่องที่ใหญ่และ สำคัญมาก การมีนิสิตชั้นปีที่ ๑ เป็นจำนวนเกือบหมื่นคนเป็นเรื่องที่ ทำทนายระบบการบริหารจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยบูรพาเป็นอย่างยิ่ง

ที่จะต้องพัฒนานิสิตทุกคนให้สามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษได้ และจากแนวคิดของมหาวิทยาลัยบูรพาที่คิดว่าการจะติดอาวุธทางภาษา ให้แก่นิสิตเพียงแค่ภาษาอังกฤษเพียงภาษาเดียวคงไม่เพียงพอ คงต้อง มองถึงภาษาอื่นใน ASEAN และภาษาในกลุ่มประเทศทวีปภาคี ได้แก่ ภาษาจีน ภาษาเกาหลี ภาษาญี่ปุ่น ในส่วนของอินเดียมีการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาราชการอยู่แล้ว ดังนั้นในทุกมหาวิทยาลัยจึงต้องมีการจัดการ การเรียนการสอนภาษาดังกล่าวเหล่านี้เพื่อให้ นิสิตเลือกเรียนตาม ความต้องการและความสนใจ สำหรับในส่วนของมหาวิทยาลัยบูรพา มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาเกาหลี และ ภาษาญี่ปุ่นโดยปกติอยู่แล้ว ในปีการศึกษา ๒๕๕๓ ที่ผ่านมามี มหาวิทยาลัยบูรพาได้ทดลองเปิดสอนภาษาบาหลี (Bahasa) ถามว่า ทำไมถึงต้องสอนภาษาบาหลี เป็นเพราะภาษานี้ใช้ติดต่อสื่อสาร ในประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย และบรูไน ถึงแม้ทั้งสามประเทศ ดังกล่าวจะมีบริบทที่แตกต่างกัน แต่ก็สามารถสื่อสารกันเข้าใจได้ด้วย ภาษาบาหลี ถ้าบัณฑิตของมหาวิทยาลัยบูรพาจะต้องไปทำงานใน สามประเทศก็เป็นเรื่องจำเป็นที่เขาจะต้องเรียนรู้ภาษาบาหลี ส่วนสาเหตุที่ผมให้ความสำคัญกับสามประเทศนี้เพราะ ๑) ประเทศ อินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีทรัพยากรมหาศาลมากที่สุดในบรรดากลุ่ม ประเทศ ASEAN ผมเชื่อว่าการลงทุนในหลายด้านมีแนวโน้มจะไป ลงทุนที่อินโดนีเซียมากขึ้น นอกจากนี้ค่าแรงและค่าครองชีพยังมีราคาถูก ทำให้ค่าใช้จ่ายด้านต้นทุนจะต่ำกว่าในประเทศอื่น ส่วนแรงงานที่ตลาด อินโดนีเซียต้องการคือ แรงงานมีฝีมือและบัณฑิตระดับปริญญาตรีที่มี คุณภาพ เพราะฉะนั้นมหาวิทยาลัยบูรพาจึงต้องติดอาวุธทางภาษาเพิ่มเติม

คือภาษาภาษาให้กับนิสิต ๒) ประเทศบรูไน เป็นประเทศที่มีฐานะร่ำรวยที่สุดในอาเซียน ถ้านิสิตรู้ภาษาภาษา บัณฑิตของเราก็สามารถไปทำงานที่ประเทศบรูไนได้ และค่าแรงที่บรูไนก็ค่อนข้างสูง และ ๓) ประเทศมาเลเซีย เป็นประเทศที่อยู่ติดกับประเทศไทยทางภาคใต้ จัดอยู่ในประเทศที่มีฐานะร่ำรวย เพราะฉะนั้นถ้าเราต้องเลือกเรียนรู้ภาษาใน ASEAN ลักหนึ่งภาษา ผมจึงเลือกภาษาภาษา นิสิตของมหาวิทยาลัยบูรพาจะได้รับประโยชน์มาก ส่วนภาษาอื่นก็ต้องเรียนรู้ไปตามความต้องการหรือความสนใจของผู้เรียน เช่น ภาษาลาว เป็นภาษาที่ไม่ง่ายสำหรับการอ่าน แต่การพูดพอฟังกันรู้เรื่อง การอ่านภาษาลาวทำได้ค่อนข้างยาก เช่น คำที่เขียนเป็นภาษาลาวที่คนไทยอ่านว่า “เขยลาว” แต่ในภาษาลาวอ่านว่า “เบียร์ลาว”

การเรียนรู้ ASEAN เป็นสิ่งที่ผมคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่าประเทศที่อยู่รอบประเทศไทยทางด้านทิศเหนือเป็นประเทศที่มีการปกครองในระบบสังคมนิยม ไม่ว่าจะเป็น พม่า ลาว และเวียดนาม แล้วแต่ว่าเป็นประเทศสังคมนิยมในรูปแบบของรัสเซียหรือแบบจีน ส่วนประเทศที่อยู่ทางด้านทิศใต้ของประเทศไทยล้วนเป็นประเทศที่นับถือศาสนาอิสลาม คือ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และบรูไน ที่แตกต่างออกไปคือ สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ และไทย แต่ไทยน่าสนใจมาก เพราะมีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์อยู่กลางภูมิภาคพอดี ขอถามทุกท่านว่าเราเข้าใจประเทศเพื่อนบ้านของเราทั้งทางด้านทิศเหนือและทิศใต้ มากน้อยเพียงใด ในการที่เราจะต้องไปอยู่กับเขาหรือไปทำงานที่บ้านเขา หรือเพื่อการเป็นประชาคมเดียวกันในอีก ๕ ปีข้างหน้า ถ้าเราไม่ศึกษาเพื่อทำความเข้าใจประเทศเหล่านี้ จะทำให้เราล่าช้าในภายหน้า ขอถาม

ครูอาจารย์ทั้งหลายว่า ท่านได้เตรียมความพร้อมให้กับลูกศิษย์ของท่าน
ในการที่จะออกไปทำงานในประเทศต่างๆ เหล่านี้มากนักน้อยเพียงใด
ทั้งในด้านขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม และศาสนา ที่มี
ความแตกต่างจากเราอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากคนไทยส่วนใหญ่นับถือ
ศาสนาพุทธ มีที่ตั้งทางภูมิศาสตร์อยู่ตรงกลางของประชาคม ส่วนที่
ฟิลิปปินส์ประชาชนส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์คาทอลิก และมี
สภาพภูมิประเทศเป็นเกาะ เพราะฉะนั้นการจัดการเรียนการสอน
ในมหาวิทยาลัยจะต้องสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับบัณฑิตของเรา
ต่อสิ่งที่ปรากฏหรือสภาพจริงที่ปรากฏให้เข้าใจอย่างชัดเจนถึงลักษณะ
ของประเทศต่างๆ เหล่านี้ที่มีสิ่งต่างๆ ไม่เหมือนกันเรา แต่เขารวมกลุ่ม
กันอย่างเหนียวแน่น ขอยกตัวอย่างเช่น ผมได้เดินทางไปประเทศลาว
เมื่อพวกเขาพูด ไม่ว่าจะพูดเรื่องอะไร คนลาวที่มีการศึกษาจะเข้าใจเรา
ได้เป็นอย่างดี เพราะเราใช้หลักคิดแนวทางเดียวกันกับประเทศโลกตะวันตก
เพราะเราเรียนและรับวัฒนธรรมมาจากประเทศตะวันตก เช่น
จากอเมริกา ยุโรป และออสเตรเลีย แต่เมื่อคนลาวพูด เราทำความเข้าใจ
ในสิ่งที่พวกเขาพูดได้ยาก สาเหตุเพราะคนลาวที่มีการศึกษาตีส่วนใหญ
เรียนมาจากยุโรปตะวันออก โดยมีรัสเซียเป็นแกนหลัก ขอดามทุกท่าน
ในที่นี้ว่า ท่านทราบหลักการแนวคิดทางด้านการเมืองการปกครอง สังคม
หรือด้านเศรษฐกิจการค้าตามแนวทางยุโรปตะวันออกหรือไม่ สำหรับผม
มีความเข้าใจในเรื่องราวเหล่านี้น้อยมาก ประเด็นนี้จึงเป็นประเด็นสำคัญ
ที่ทำให้พวกเราต้องมาช่วยกันคิดว่า จะหาทางดำเนินการต่อไปอย่างไร
ถึงสามารถอยู่ร่วมกันได้เป็นอย่างดี เพราะสิ่งที่เราพูดเขารู้ แต่เมื่อเขาพูด
เราไม่รู้ ในประเทศที่นับถือศาสนาอิสลามก็เช่นเดียวกัน เวลาเราพูดเขารู้

แต่เวลาเขาพูดเราไม่รู้และไม่เข้าใจพวกเขา มหาวิทยาลัยบูรพาจึงเริ่มทบทวนกระบวนการจัดการเรียนการสอนเพื่อศึกษาทำความเข้าใจบริบทในด้านต่างๆ ของอาเซียน ตัวอย่างเช่น โครงการทดลองนำร่อง (Pilot Study) โดยวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ ได้จัดทำกรณีศึกษา (Case Study) การจัดการเรียนการสอนรูปแบบใหม่ โดยการพานิสิตไปเรียนรู้สภาพจริงที่ประเทศต่างๆ ในอาเซียน เช่น ในประเทศลาว แขวงสะหวันนะเขต (Savannakhet) ที่มหาวิทยาลัยสะหวันนะเขต โดยวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาได้ส่งนิสิตระดับปริญญาโทประมาณ ๓๐ คน เพื่อไปร่วมทดลองทำธุรกิจและร่วมกันเรียนรู้ถึงสิ่งต่างๆ ระบบต่างๆ ที่ต้องเกี่ยวข้องสัมพันธ์ หรือสภาพปัญหาอุปสรรคต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นเมื่อต้องทำธุรกิจจริง ผลลัพธ์ที่ได้เป็นที่น่าพอใจและที่สำคัญมีสิ่งเกินความคาดหมายคือ อธิการบดีมหาวิทยาลัยสะหวันนะเขตได้แต่งตั้งนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพาทั้ง ๓๐ คนเหล่านั้นให้เป็นที่ปรึกษาอธิการบดี อีกหนึ่งโครงการที่น่าสนใจคือ โครงการความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยแมรี่แลนด์ (Maryland University) ประเทศสหรัฐอเมริกา ร่วมกันศึกษาในประเด็นธุรกิจข้ามชาติ (Global Business) โดยนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพากับนักศึกษามหาวิทยาลัยแมรี่แลนด์ร่วมกันไปศึกษาภาคสนามถึงเรื่องแนวทางการทำธุรกิจในประเทศต่างๆ เช่น ในไทย จีน ญี่ปุ่น และเกาหลี โดยเมื่อ ๒ เดือนที่ผ่านมาได้ร่วมกันไปศึกษาการทำธุรกิจในบริษัทหลายแห่งในประเทศไทย ซึ่งกระบวนการจัดการเรียนการสอนต่างๆ เหล่านี้ เป็นรูปแบบแนวคิดแบบใหม่ที่ตีเพื่อรองรับเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ในอนาคต

อีกเรื่องที่ผมเห็นว่าสำคัญเช่นกัน จากในฐานะที่เราเป็นสถาบันอุดมศึกษาเครือข่ายอุดมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือเรื่องการร่วมกันพัฒนาการศึกษาระดับอาชีวศึกษา และการศึกษาในสายสามัญให้เจริญก้าวหน้าไปด้วยกัน ไปพร้อมกัน ไม่สามารถทิ้งกันได้ เขตเศรษฐกิจในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นเขตเศรษฐกิจสำคัญอันดับหนึ่งที่ทำรายได้ให้กับประเทศไทย จำนวนมหาศาล เมื่อเปิดเขตการค้าเสรีอาเซียนจะมีคนต่างชาติเดินทางเข้ามาทำงานเป็นจำนวนมากอย่างแน่นอน เช่น จากเวียดนาม และฟิลิปปินส์ที่พร้อมจะเดินทางเข้ามาทำงานแล้ว เพราะฉะนั้นนอกจากจะติดอาวุธทางปัญญาให้กับนิสิตนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยแล้ว เราจะต้องติดอาวุธทางปัญญาให้กับลูกหลานของเรากำลังศึกษาอยู่ในระดับอาชีวะและการศึกษาสายสามัญด้วยเช่นกัน เป็นที่ทราบกันดีว่าประเทศไทยมีจำนวนแรงงานที่มีฝีมือไม่เพียงพอกับความต้องการของตลาดแรงงาน ตัวอย่างเช่น เมื่อไม่นานมานี้ มีการเปิดโรงงานแห่งใหม่ที่อำเภอบ้านบึง จังหวัดชลบุรี โรงงานแห่งนี้ต้องการแรงงานที่มีฝีมือจำนวน ๕,๐๐๐ คน แต่สามารถจัดหาแรงงานที่มีฝีมือภายในประเทศได้เพียง ๒,๐๐๐ คน ถ้าหาแรงงานมาเพิ่มไม่ได้ก็ไม่สามารถเปิดโรงงานได้ ปัญหาขาดแคลนแรงงานนี้เป็นปัญหาสำคัญมาก จึงมีแนวโน้มว่าจะต้องนำเข้าแรงงานที่มีฝีมือในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) มาจากเวียดนาม และฟิลิปปินส์ ซึ่งในประเทศเหล่านี้ได้จัดเตรียมแรงงานไว้พร้อมแล้ว แรงงานจากฟิลิปปินส์ได้เปรียบไทยในเรื่องภาษาอังกฤษ ผมจึงขอฝากเครือข่ายสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือทุกแห่งให้ลองไปช่วยพัฒนาการศึกษาระดับอาชีวะและการศึกษาสายสามัญด้วย เพราะเราละทิ้งกันไม่ได้ นักศึกษาระดับอาชีวะของไทยจะต้องไม่ถูกแย่งงาน

โดยแรงงานจากเวียดนามและฟิลิปปินส์ ขอลถามทุกท่านว่าเราจะต้องช่วยกันอย่างไร ถือเป็นคำถามที่ท้าทายมาก มิเช่นนั้นหากละเลยปัญหานี้ เราต้องยกตลาดแรงงานในระดับนี้ไปให้เวียดนามและฟิลิปปินส์ เพราะเขาเตรียมพร้อมมาเป็นอย่างดี ดังนั้นในประเด็นเรื่องการจัดการศึกษา มหาวิทยาลัยจะต้องมองรอบด้านมิใช่มองแต่ภายในมหาวิทยาลัยเพียงอย่างเดียว ต้องช่วยเหลือรอบด้านทั้งชุมชน สังคม ทั้งการศึกษา ระดับอาชีพและสายสัมพันธ์ด้วยเช่นกัน เพื่อการเตรียมคน สร้างคน ในทุกระดับให้สอดคล้องพอดีกับความต้องการของเขตการค้าเสรีอาเซียน ให้จงได้

การวิจัยกับการพัฒนาศักยภาพ

ของประเทศไทยในเวที AFTA

สิ่งที่สำคัญอีกประการคือ มหาวิทยาลัยจะต้องเป็นหลักในการประดิษฐ์คิดค้น หรือการพัฒนาองค์ความรู้ใหม่ๆ ที่สอดคล้องตามความต้องการของบริษัท ของสถานประกอบการที่ตั้งอยู่ในเขตภาคตะวันออก เราจึงต้องการ “การวิจัย” ที่สามารถประยุกต์ได้จริง ทุกท่านจะพบว่า ผู้ที่เชี่ยวชาญด้านการวิจัยอย่างแท้จริงในด้านการวิจัยประยุกต์ (Applied Research) มิได้อยู่ภายในมหาวิทยาลัย แต่อยู่ในโรงงานอุตสาหกรรม เช่น การพัฒนานวัตกรรมด้านยานยนต์ การพัฒนาโดยส่วนใหญ่จะอยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมในภาคเอกชน ในส่วนของมหาวิทยาลัยอาจมีความชำนาญด้านทฤษฎี ด้านการวิจัยพื้นฐาน (Basic Research) เช่น อาจคิดค้นวิจัยโดยอาศัยจากฐานของทฤษฎีเพื่อการพัฒนายานยนต์ต้นแบบเพียงเล็กน้อย สืบเนื่องจากภาคตะวันออกเป็น

ทำเลด้านการลงทุนที่ดีที่สุดของประเทศไทย มีโรงงานอุตสาหกรรม
จำนวนมหาศาล มีสถานประกอบการด้านการบริการจำนวนมหาศาล
และมีอุตสาหกรรมท่องเที่ยวหลายแห่งอยู่ในภาคตะวันออก ขอดถามว่า
มหาวิทยาลัยจะใช้โอกาสอันดีที่มีอยู่นี้ใช้ในการสร้างความร่วมมือ
ระหว่างภาคอุตสาหกรรมกับมหาวิทยาลัยในด้านการวิจัยได้อย่างไร
หน่วยงานเอกชนเหล่านี้คงมีโจทย์วิจัยอยู่แล้วทุกแห่ง และต้องการให้
สถาบันอุดมศึกษาเข้าไปมีส่วนร่วมช่วยเหลือแก้ไขปัญหา ในส่วนของ
มหาวิทยาลัยบูรพาได้เริ่มดำเนินการความร่วมมือในส่วนนี้ไปบ้างแล้ว
เพื่อช่วยกันตอบโจทย์หรือแก้ปัญหาโดยใช้ภาคอุตสาหกรรมหรือ
สถานประกอบการเป็นฐาน โดยมีอาจารย์และนิสิตในระดับปริญญาโท
และปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยบูรพาออกไปร่วมแก้ปัญหาใน
สถานประกอบการ การวิจัยที่มีความสำคัญมากในอนาคตอีก ๑๐ ปีข้างหน้า
คือ การวิจัยประยุกต์ที่สามารถใช้ผลของการวิจัยหรือใช้ประโยชน์ได้ทันที
และเป็นการวิจัยที่มีการร่วมมือกันระหว่างภาคเอกชนกับมหาวิทยาลัย
โดยได้รับผลประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย (win win) การวิจัยในแต่ละสาขา
ล้วนเป็นศาสตร์เฉพาะตัว การวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ดี
การวิจัยด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพก็ดี เป็นการวิจัยที่มีวิธีการ รูปแบบ และ
ผลที่ชัดเจนเชิงประจักษ์ แต่การวิจัยทางด้านมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ก็เป็นการวิจัยอีกประเภทที่ผมคิดเห็นว่ามีมีความสำคัญมาก
เช่นกัน เพราะการวิจัยในเรื่องราวต่างๆ ของมนุษย์ การวิจัยในเรื่อง
เครื่องมือต่างๆ ของมนุษย์ ผมคิดว่าเรายิ่งอ่อนแอมาก ขอยกตัวอย่าง
เช่น จากการสัมมนามีข้อโต้เถียงกันมากเกี่ยวกับผลงานทางด้าน
ศิลปกรรม แต่ผมขอยกย่องผลงานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรืองานรังสรรค์

ทางด้านศิลปกรรม ว่าเป็นผลงานที่อยู่ในระดับสูงสุดของการเรียนรู้ด้าน Cognitive Domain ในขั้นที่ ๖ ด้านการสร้างสรรค์ (Creating) ถ้าทุกท่าน ยังจำได้ถึงทฤษฎีเกี่ยวกับเรื่องระดับการเรียนรู้ทางสมองของมนุษย์ ของบลูม (Bloom) และพัฒนาต่อโดย แอนเดอร์สันและคราโทโฮลส์ (Anderson and Krathwohl) ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของบลูม ในเรื่อง หมวดหมู่ การศึกษา หรือที่เรียกว่า Taxonomy of Education ซึ่งประกอบด้วย ด้าน Cognitive Domain ด้าน Affective Domain และด้าน Psychomotor Domain เพราะฉะนั้นการวิจัยทางด้านศิลปกรรม ถือเป็นการเรียนรู้ในระดับสูงสุด คือขั้นการสร้างสรรค์ สำหรับอาจารย์ ที่ต้องการตำแหน่งทางวิชาการทางด้านนาฏศิลป์ แค่ท่านคิดท่ารำใหม่ มาได้ ๑ ท่ารำ หรือทางด้านจิตรกรรม ท่านวาดภาพใหม่ขึ้นมา ๑ ภาพ ที่ใครเห็นแล้วก็ต้องชื่นชมในความสามารถ ถือว่าผลิตผลงานในระดับสูงสุด คือขั้นการสร้างสรรค์แล้ว ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ทำหายและน่าสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานวิจัยทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ในด้านการเรียนรู้ การทำความเข้าใจกับบุคคล สังคม วัฒนธรรมหรือ อารยธรรมต่างๆ ในกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งยังมีประเด็นที่ต้องให้ศึกษา เรียนรู้อีกมากมาย อย่างที่ทุกท่านทราบดีว่า การวิจัยทุกเรื่องทุกชั้น เกิดจากความต้องการของมนุษย์ที่ต้องการจะรู้คำตอบของปัญหา เรื่องนี้เป็นความสามารถพิเศษของสมองมนุษย์ที่มีเหนือสัตว์โลกประเภทอื่น คือความสามารถด้านการสังเกต และการคิดอย่างเป็นระบบ ดังนั้น การวิจัยจึงเป็นการคิดหาคำตอบของปัญหาอย่างเป็นระบบ ผมขอถาม ในเชิงวิชาการว่า งานวิจัยที่มีคุณภาพนั้นจะพิจารณาในประเด็นใดบ้าง และดูจากอะไร ผมขอเสนอข้อพิจารณาในงานวิจัยที่มีคุณภาพใน

๒ ประเด็น โดยประเด็นแรก คือ ๑ การพิจารณาความน่าเชื่อถือ
ว่าผลงานวิจัยเรื่องนั้นเชื่อถือได้หรือไม่ ถ้าเชื่อถือไม่ได้ก็ตกไป
แต่ถ้าเชื่อได้ก็นำมาพิจารณาต่อในประเด็นที่ ๒ คือ การนำผลงาน
การวิจัยไปใช้ประโยชน์

สุดท้ายนี้ขอฝากไว้ว่า จากศาสตร์ใหญ่ๆ ทั้ง ๓ สาขา คือ
ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพ และด้าน
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ล้วนแล้วแต่มีความเฉพาะตามศาสตร์
ของตน และศาสตร์ด้านการวิจัยของแต่ละสาขาก็มีลักษณะเฉพาะ
ของตนเอง แต่ที่สำคัญคือผลงานวิจัยนั้นเชื่อถือได้หรือไม่ และนำไปใช้
ประโยชน์ได้หรือไม่ ดังนั้นการสร้างคนเพื่อรองรับเขตการค้าเสรีอาเซียน
(AFTA) ต้องสร้างคนให้มีความสามารถด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ
(Critical Thinking) โดยการประยุกต์รูปแบบของการวิจัยมาใช้
นั้นหมายความว่า เมื่อนิสิตของเราได้รับข้อมูลข่าวสาร นิสิตจะต้องมี
ความสามารถในการใช้เหตุผลเพื่อการพิเคราะห์กลั่นกรองและประเมิน
ได้ว่าข้อมูลนั้นเชื่อถือได้หรือไม่ ถ้าเชื่อถือได้ก็นำไปใช้ประโยชน์ต่อไป
สำหรับเนื้อหาทุกอย่างที่ผมได้บรรยายมาในวันนี้ ทุกท่านยังไม่ต้อง
เชื่อผมก่อนนะครับ แต่ขอให้ท่านนำไปกรองก่อน สำหรับการกรองก็ต้อง
อาศัยระบบการกรองที่ดี โดยนำเอาระบบของการวิจัยเข้ามาปรับใช้
เพื่อพิจารณาว่าข้อมูลที่ผมบอกกล่าวแก่ท่านนั้น เชื่อถือได้หรือเชื่อถือไม่
ได้ สุดท้ายนี้ ขอให้ทุกท่านโชคดีครับ ขอขอบคุณครับ

การเตรียมความพร้อม
ของมหาวิทยาลัยบูรพา
สู่การเป็นประชาคม
อาเซียน
ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘

Burapha University, GATEWAY TO **ASEAN**

การเตรียมความพร้อมของมหาวิทยาลัยบูรพา สู่การเป็นประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘*

ท่านรองอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษ คณบดี รองคณบดี หัวหน้า
ภาควิชา ประธานสาขาวิชา คณาจารย์ บุคลากร และผู้มีเกียรติทุกท่าน
วันนี้ถือเป็นวันที่มีความสำคัญอย่างยิ่งของมหาวิทยาลัยบูรพา เป็นวันที่
พวกเรามาร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้และให้ข้อเสนอแนะ เพื่อการเตรียม
ความพร้อมที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม จากการศึกษาที่ประเทศไทยต้องก้าวเข้าสู่
ความเป็นประชาคมอาเซียนอย่างสมบูรณ์ในอีก ๔ ปีข้างหน้า ในอีก
๔ ปี ถือว่าเร็วมากครับ หมายความว่า นิสิตที่เริ่มเข้าเรียนชั้นปี ๑
ในปีการศึกษา ๒๕๕๔ ในหลักสูตร ๔ ปี เมื่อจบออกมาเป็นบัณฑิต
พวกเขาจะต้องทำงานในบริษัทของประชาคมอาเซียน จากตลอด ๑ ปี

* การบรรยายพิเศษ ในโครงการสัมมนาการสร้างกิจกรรมประชุมอาเซียนเข้าในหลักสูตร
การเรียนการสอน วันที่ ๒๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ณ ห้องประชุม ๔๐๑ วิทยาลัย
พาณิชย์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี

ที่ผ่านมาทางมหาวิทยาลัยบูรพา ได้เผยแพร่ข้อมูลและแสดงเจตจำนงอย่างชัดเจนที่ต้องการพัฒนาบัณฑิตให้สามารถอยู่ในประชาคมอาเซียนให้ได้ดังที่ทุกท่านทราบดี หวังว่าทุกท่านคงมีแนวคิดเพื่อช่วยลูกศิษย์ของท่านให้มีความสามารถ นอกจากทำงานได้ในไทยแล้วยังสามารถทำงานได้ในบริบทของประชาคมอาเซียน ทุกท่านคงมีแนวทางการปรับปรุงหลักสูตรว่าต้องทำอะไร ต้องจัดการเรียนการสอนอย่างไร เพื่อให้บัณฑิตของเราสามารถอยู่ได้ในประชาคมอาเซียน จากที่ผมได้มอบหมายให้ท่านรองอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษเป็นผู้รับผิดชอบในการวางแผนของมหาวิทยาลัยบูรพาที่เกี่ยวข้องกับอาเซียน เราได้ดำเนินการเรื่องนี้มาตลอด ๑ ปีแล้ว ยังเหลือเวลาอีกเพียง ๔ ปี เพื่อก้าวเข้าสู่การเป็นประชาคมอาเซียนอย่างสมบูรณ์

เนื่องจาก วันที่ ๘ สิงหาคม เป็นวันคล้ายวันสถาปนาสมาคมประชาชาติอาเซียน ซึ่งก่อกำเนิดขึ้นเมื่อ ๘๔ ปีที่แล้ว เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ ดังนั้น ในเดือนสิงหาคมจึงถือเป็นเดือนแห่งประชาคมอาเซียน ขณะนี้เรากำลังจะปรับชื่อจาก “สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือ อาเซียน” (Association of Southeast Asian Nation: ASEAN) ไปเป็น “ประชาคมอาเซียน” (ASEAN Community: AC) ในอีก ๔ ปีข้างหน้า การปรับชื่อครั้งนี้ เป็นสิ่งที่มีความสำคัญ และมีความหมายอย่างยิ่ง เนื่องจากตอนเริ่มก่อตั้งสมาคมประชาชาติอาเซียน มีชาติที่คิดริเริ่มและร่วมมือกัน จำนวน ๕ ประเทศ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ และฟิลิปปินส์ แต่จนถึงในปัจจุบันนี้สมาคมประชาชาติอาเซียนมีประเทศสมาชิกจำนวน ๑๐ ประเทศ มีประชากรรวมกันประมาณกว่า ๖๐๐ ล้านคน ก้าวย่างที่สำคัญคือการปรับเป็นประชาคมอาเซียน คำว่า “ประชาคม” (Community) หมายความว่า ผู้คนที่อาศัยอยู่ในภูมิภาคอาเซียนจะเป็นเนื้อเดียวกัน เป็นประชาคมเดียวกัน สิ่งสำคัญที่จะทำให้เกิดการเป็นประชาคมได้ และช่วยให้อยู่ได้อย่างยั่งยืนคือเรื่อง “การศึกษา” บุคลากรที่ได้รับการศึกษาเหล่านี้ เป็นส่วนสำคัญช่วยทำให้ประเทศไทยอยู่ได้อย่างสมศักดิ์ศรีและมีความสุขในประชาคมอาเซียน ดังนั้นผมจึงคิดเห็นว่าครูอาจารย์ทุกท่านต้องมีส่วนร่วมในการสร้างประชาชนของประเทศไทยให้สามารถอยู่ร่วมกับประชาคมอาเซียนได้เป็นอย่างดี

การจัดสัมมนาในวันนี้ ถือเป็นการร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ในสิ่งที่ทุกท่านได้มีการเตรียมการและเตรียมความพร้อมมาแล้ว ตลอด ๑ ปีที่ผ่านมา จากการที่ได้ทราบว่ามีภาระต้องเตรียมการ เพื่อสร้างคนให้กับประเทศ ทุกท่านในที่นี้ต้องร่วมกันคิด ร่วมกันมองว่า เราต้องทำ ต้องปรับกันอย่างไร และต้องทำอะไรบ้างให้เห็นเป็นรูปธรรม เพื่อนำไปจัดทำเป็นแผนปฏิบัติการที่ชัดเจนของมหาวิทยาลัยบูรพาต่อไป ผมขอเรียนว่าในเรื่องอาเซียน ประเทศไทยได้มีการกล่าวถึงกันมานานแล้ว และผมก็เชื่อว่าในทุกรัฐบาลที่ผ่านมาต่างก็มองเห็น และให้ความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง “การพัฒนาคนไทย” ให้มีคุณภาพสูงพอที่จะ สู้กับสิงคโปร์ และมาเลเซียให้ได้ นี่ถือเป็นการกำหนดเปรียบเทียบสมรรถนะ (Benchmarking) ผมคิดว่าทุกคนคงมองไปที่สิงคโปร์ ผมไม่คิดว่าจะมี ใครมองไปที่กัมพูชา แต่ก็ไม่แน่เพราะบางท่านบอกว่าในบางเรื่องเรา ก้าวไม่ทันกัมพูชาแล้วในขณะนี้ ก่อนหน้านั้นเราคิดว่าเราก้าวนำเวียดนาม โดยเวียดนามนำเราไปเป็นตัวเปรียบเทียบ เป็น Benchmark แต่ในปัจจุบัน เวียดนามมองข้ามเรา โดยได้นำสิงคโปร์ไปเป็น Benchmark แทน

ขณะนี้เราไม่ทราบว่าคุณค่าแห่ง (Position) ของคนไทยอยู่ที่ ตำแหน่งไหนในเรื่อง “คุณภาพคนในประเทศ” ถ้าคุณภาพของ คนในประเทศต่ำลง ถดถอยลง เราโทษใครไม่ได้ นอกจากต้องโทษ ครูอาจารย์ เพราะครูอาจารย์เป็นผู้ประกอบวิชาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครูอาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัย นอกจากเป็นผู้นำในด้านปัญญา ความรู้ ยังต้องเป็นผู้นำในด้านจิตวิญญาณด้วย ต้องเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้

ไปอย่างเต็มที่ เพราะฉะนั้นเราทุกคนในที่นี้ต้องร่วมมือกันมองภาพให้ชัดเจนว่า ต้องการสร้างบัณฑิตของเราให้มีคุณภาพอย่างไร สำหรับในส่วนของมหาวิทยาลัยอื่นไม่ทำในเรื่องนี้ก็ไม่ใช่ หรือทำไม่ทันก็ไม่ใช่ แต่เรามหาวิทยาลัยบูรพาจะต้องทำ เพราะแหล่งธุรกิจอุตสาหกรรม และการบริการหลักของประเทศไทยอยู่ในภาคตะวันออก ซึ่งสามารถทำเงินรายได้มากที่สุดของประเทศ และเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันว่า มหาวิทยาลัยบูรพาเป็นสถาบันอุดมศึกษาหลักของภาคตะวันออก ถ้ามหาวิทยาลัยบูรพาไม่ประกาศให้ชัดเจนว่ามีทิศทางการพัฒนาไปในทิศทางใด หากเราไม่ดำเนินการในตอนนี้อาจจะลำบาก เพราะหากเสียชีวิตไปจะอธิบายเรื่องนี้กับใคร เพราะตอนมีชีวิตไม่ได้ดำเนินการในเรื่องนี้อย่างเต็มที่ จะขอโอกาสแก้ตัวอีกครั้งก็คงไม่ได้

ความสำคัญของเรื่องประชาคมอาเซียน ประเทศไทยมีความตระหนัก และได้เริ่มดำเนินการเรื่องนี้มานานแล้ว ดังที่ปรากฏในเอกสาร “ยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทยในการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๕๘” ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) โดยทางวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รวบรวมมานำเสนอให้กับอาจารย์ทุกท่านในเอกสารฉบับนี้มีเนื้อหาที่รวบรวมประวัติความเป็นมาของประชาชาติอาเซียน การรวมตัว การพัฒนามาเป็นประชาคมอาเซียน การวางแผนยุทธศาสตร์ทางการจัดการอุดมศึกษา จึงถือเป็นเอกสารที่มีคุณค่าสูง ผมต้องการให้ทุกท่านศึกษาเอกสารฉบับนี้อย่างละเอียด วิเคราะห์ สังเคราะห์ และสรุปใจความสำคัญให้ได้ แล้วมาช่วยกันวางแผนการผลิตพัฒนาบัณฑิตให้สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ สำหรับในส่วนของประชาคมอาเซียนในอีก ๔ ปีข้างหน้า ประชาคมอาเซียนจะให้ความสำคัญกับแนวคิดยุทธศาสตร์สามเสาหลักสำคัญของอาเซียน

เพื่อให้ประชาคมอยู่ร่วมกันได้อย่างสมบูรณ์ มีทั้งหมด ๓ ด้าน ด้านแรก คือ ด้านการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ด้านที่สอง ด้านประชาคม เศรษฐกิจอาเซียน และด้านที่สาม คือ ด้านสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน โดยผมเสนอทัศนะ ดังนี้

แนวคิดยุทธศาสตร์สามเสาหลัก

ของประชาคมอาเซียน

เสาหลักด้านที่ ๑ ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน

มีแนวคิดหลักเพื่อการส่งเสริมสันติภาพ เสถียรภาพ ประชาธิปไตย และความมั่นคงในภูมิภาค โดยการร่วมมือทางการเมืองและความมั่นคงอย่างรอบด้าน เหตุผลที่อาเซียนให้ความสำคัญกับด้านนี้เป็นด้านแรก เพราะประชาคมอาเซียนมีความหลากหลายทางด้านระบบการเมืองการปกครอง เช่น ไทยมีระบบการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตย ส่วนประเทศที่อยู่ทางทิศเหนือและทิศตะวันออกของไทย คือ พม่า ลาว เวียดนาม และกัมพูชา มีการปกครองในระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ ในส่วนประเทศที่อยู่ทางทิศใต้ของไทย คือ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และ บรูไนดารุสซาลาม นับถือศาสนาอิสลาม และประเทศที่มีลักษณะทางภูมิศาสตร์เป็นเกาะทางทิศตะวันออก คือ ฟิลิปปินส์ นับถือศาสนาคริสต์ นิกายคาทอลิก เพราะฉะนั้นในด้านการเมืองการปกครองของแต่ละประเทศ จึงมีความหลากหลาย ดังนั้นประชาคมอาเซียนจึงให้ความสำคัญและ

ต้องการให้สมาชิกประชาคมร่วมทำความเข้าใจ มีการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน แล้วนำแนวคิดหลักการที่ดีของแต่ละระบบการเมืองการปกครองของประเทศสมาชิมาประยุกต์หรือมาพัฒนาร่วมกัน ผมขอกล่าวว่า “เราต้องการสร้างบัณฑิตให้สามารถไปทำงานนอกประเทศไทยให้ได้” เหตุที่กล่าวเช่นนี้เพราะเชื่อว่าบัณฑิตของมหาวิทยาลัยบูรพาส่งส่วนหนึ่งจะต้องได้ไปทำงานในประเทศที่มีการปกครองในระบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ บัณฑิตจึงต้องมีความรู้ความเข้าใจอย่างดียิ่งต่อระบบการปกครองแบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ และที่สำคัญระบบสังคมนิยมมี ๒ สาย คือ สายจีน และสายโซเวียต ทั้ง ๒ สายมีแนวคิดหลักการของระบบการปกครองที่แตกต่างกัน ถ้าเราไม่มีการเตรียมความพร้อมให้กับบัณฑิตเขาก็จะไปทำงานไม่ได้ หรือทำได้ด้วยความยากลำบาก เพราะแนวคิดทางด้านการปกครองที่แตกต่างกัน เช่น การปกครองในระบบสังคมนิยมมีแนวคิดทางด้านสวัสดิการ เงินเดือน การออกความเห็น และการมีส่วนร่วมในสังคม แตกต่างจากระบบประชาธิปไตยอย่างสิ้นเชิง บัณฑิตที่ต้องการไปทำงานที่ลาว และเวียดนาม จะต้องศึกษาระบบการปกครองแบบสังคมนิยมให้เข้าใจเป็นอย่างดี จึงจะสามารถเข้าไปทำงานได้ เช่น หากต้องการดำเนินการในบางเรื่อง ควรจะติดต่อประสานงานกับใคร ส่วนประเทศที่อยู่ทางทิศใต้ของไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม มีระบบการเมืองการปกครองที่แตกต่างออกไปเช่นกัน ถ้าวัดบัณฑิตมหาวิทยาลัยบูรพาต้องการไปทำงานที่อินโดนีเซีย มาเลเซีย และบรูไนดารุสซาลาม จะต้องเข้าใจหลักการของระบบปกครอง

ที่เรียกว่า “รัฐอิสลาม” และที่สำคัญทั้งอินโดนีเซีย และมาเลเซีย มีการปกครองแบบสหพันธรัฐที่แตกต่างจากไทยที่มีลักษณะเป็นเอกรัฐ ที่สำคัญอีกประการ อินโดนีเซียเป็นประเทศที่ประกอบด้วยหมู่เกาะกว่า ๕,๐๐๐ เกาะ ทำให้มีระบบการปกครองท้องถิ่นที่มีความแตกต่างจากประเทศอาเซียนอื่นอย่างสิ้นเชิง เป็นต้น

เสาหลักด้านที่ ๒ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

มีแนวคิดหลักเพื่อการส่งเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันเพื่อการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนา โดยการรวมตัวทางเศรษฐกิจที่ใกล้ชิดขึ้น จากการศึกษาเอกสาร ยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทยในการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ในหน้าที่ ๑๓ ข้อที่ ๒ คือ ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และข้อย่อยที่ ๑ กล่าวว่า “การรวมตัวของสินค้าและบริการสำคัญเริ่มแรก ๑๒ รายการ ได้แก่ ๔ รายการเร่งรัดภายใน ปี พ.ศ. ๒๕๕๓ คือ โทรคมนาคมและเทคโนโลยีสารสนเทศ (e-ASEAN) ผลิตภัณฑ์และการบริการสุขภาพ การท่องเที่ยว และการขนส่งทางอากาศ โลจิสติกส์ ภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ และสาขาอื่นภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ได้แก่ อิเล็กทรอนิกส์ ผลิตภัณฑ์ไม้ ยานยนต์ ผลิตภัณฑ์ยาง สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม สินค้าเกษตร และการประมง” ในส่วนของการบริการสุขภาพ มหาวิทยาลัยบูรพามีการเตรียมการในเรื่องนี้เป็นอย่างดี มีการสร้างคณะที่จัดการเรียนการสอนด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพเกือบครบทุกสาขาวิชา ขาดเพียงสาขาทันตแพทย์

ส่วนเรื่องผลิตภัณฑ์ไม้ ขณะนี้ในไทยมีความนิยมด้านการปลูกป่าเพื่อนำไม้มาทำเฟอร์นิเจอร์เป็นอย่างมาก มีงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาปรับปรุงพันธุ์ไม้ให้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ภายใน ๑๐ ปี เมื่อวานนี้ท่านรองอธิการบดี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บรรพต วิรุณราช ได้พูดคุยกับผมในเรื่องพันธุ์ไม้ที่โตเร็ว ซึ่งพบว่าในปัจจุบันมีพันธุ์ไม้ที่ได้รับความนิยมปลูกเพื่อใช้เนื้อไม้ คือ “กระถินเทพา” หากต้นไม้อายุน้อยกว่า ๑๐ ปี สามารถนำเนื้อไม้ที่มีลักษณะเป็นเส้นใยไปใช้ผลิตกระดาษ แต่ถ้าปลูกไว้นานจนอายุเกิน ๑๐ ปี สามารถนำเนื้อไม้ไปทำเฟอร์นิเจอร์ได้ ซึ่งราคาของไม้จะแพงกว่าก่อนอายุ ๑๐ ปีมาก ตัวอย่างเนื้อไม้ที่ปัจจุบันนิยมนำมาทำเป็นเฟอร์นิเจอร์ เช่น ไม้ยางพาราต้องใช้เวลาในการปลูก ๒๕ ปี ไม้สักต้องใช้เวลาปลูกเกือบ ๑๐๐ ปี แต่กระถินเทพาใช้เวลาปลูกแค่ ๑๐ ปี ในส่วนของสินค้าและบริการด้านยานยนต์ ผลิตภัณฑ์ยาง สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม สินค้าเกษตร และการประมง ล้วนมีโรงงานอุตสาหกรรมและสถานประกอบการ ตั้งอยู่ในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นจำนวนมาก

จากรายการสินค้าและบริการทั้ง ๑๒ รายการ ที่ไม่มีกรณีศึกษา ดังนั้นทุกท่านต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะในอนาคตจะมีการลงทุนถ่ายเท การสร้างโรงงาน มีตลาดแรงงานอีกมาก ในปัจจุบันทางโรงงานต้องการแรงงานมีฝีมือเป็นจำนวนมาก ส่วนความรู้ความสามารถอาจไม่ต้องถึงกับจบระดับปริญญาตรีหรือระดับบัณฑิต แรงงานมีฝีมือคือแรงงานที่จบการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ

(ปวช.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ที่ผลิตเท่าไรก็ไม่เพียงพอ กับความต้องการของตลาดแรงงาน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ อาจต้องมีการ นำเข้าแรงงานในระดับนี้จากต่างประเทศ เพราะมีการเคลื่อนย้าย แรงงานได้อย่างเสรีในกลุ่มประชาคมอาเซียน อยากถามทุกท่านในที่นี้ว่า “ประเทศใดจะชนะไทยในเรื่องของแรงงานในระดับ ปวช. และ ปวส.” ขณะนี้มีบางประเทศในกลุ่มอาเซียนมีการเตรียมความพร้อม ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี และได้เปรียบไทยในเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษและ มีความยืดหยุ่นในเรื่องศาสนาพอสมควร เพราะนับถือศาสนาคริสต์ นิกายคาทอลิก ถึงแม้ไม่ยืดหยุ่นสูงสุดเหมือนกับศาสนาพุทธ คำตอบคือ “ประเทศฟิลิปปินส์” ในอนาคตอันใกล้ฟิลิปปินส์จะส่งแรงงานในระดับ ปวช. และ ปวส. เข้ามาทำงานในไทยเป็นจำนวนมาก เพราะแรงงาน ระดับนี้ในไทยขาดแคลน มีการกล่าวว่า อาจมีการนำแรงงานในระดับ นี้มาจากอินโดนีเซีย แต่อินโดนีเซียมีปัญหาในเรื่องการสื่อสารด้วยภาษา อังกฤษ และส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามซึ่งมีความยืดหยุ่นน้อย อีกทั้งแรงงานในระดับ ปวช. และ ปวส. ของอินโดนีเซียมีคุณภาพ สู้อาจารย์ไทยไม่ได้ในเรื่องของความประณีตและความรับผิดชอบ มีการกล่าวอีกเช่นกันว่า อาจมีการนำแรงงานระดับนี้มาจากเวียดนาม ผมคิดว่าแรงงานจากเวียดนามก็ยังมีฝีมือสู้แรงงานไทยไม่ได้ แต่ในไทย มีภาวการณ์ขาดแคลนแรงงานมากในระดับ ปวช. และ ปวส. เพื่อป้อน ให้กับโรงงานอุตสาหกรรม สถาบันฝ่ายผลิต คือ อาชีวะ จึงต้องเร่ง การผลิตและพัฒนาคุณภาพแรงงานในระดับนี้

ในส่วนองรงรงงนรไรฝีมื้อ คืองรงงนท่มืการศีกษาต่ำกว่าระดับ ปวช. และ ปวส. ไนไทยมืการขาดแคลนมากเช่นกัน จึงต้องมืการนำเข้ารงรงงนในระดับนี้จากกัมพูชา ที่สำคัญจากสิ่งจูงใจคือมาตรฐานค่าจ้างขั้นต่ำ ๓๐๐ บาทต่อวัน ทำให้รงรงงนจากกัมพูชาหลังไหลเข้าสู่ไทยเป็นจำนวนมาก ซึ่งเหตุการณ์นี้ส่งผลให้มีลักษณะที่เป็นภาระต่อเสาหลักด้านที่หนึ่งคือด้านการเมืองและความมั่นคงอย่างแน่นอน จึงขอฝากไปยังท่านคณบดีคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ ว่าต้องช่วยกันวางแผนป้องกันหรือแก้ไขปัญหานี้กันอย่างไร เกี่ยวกับปัญหาด้านการเมือง การปกครองและความมั่นคงที่จะเกิดขึ้นอันเนื่องมาจากการหลังไหลเข้ามาของรงรงงนไรฝีมื้อ และที่สำคัญคือ “ปัญหาเรื่องสิทธิมนุษยชน” เมื่อพวกเขาเข้ามาเราก็ดองดูแลในฐานะมนุษย์เช่นกัน มิใช่ดูแลในฐานะ “มนุษย์ชั้นสอง” จากที่กล่าวมาเกี่ยวกับเรื่องรายการสินค้าและบริการจำนวน ๑๒ รายการเริ่มแรกที่ไม่มืกำแพงภาษี ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ขอฝากไปยัง คณะ หน่วยงาน และตลอดจนอาจารย์ท่านใดที่พิจารณาแล้วพบว่าตนเองเกี่ยวข้องกัสินค้าและบริการดังกล่าว ก็ขอให้ถือว่าเป็นภาระพิเศษที่ท่านต้องเร่งเตรียมบัณฑิตของมหาวิทยาลัยบูรพาให้มีความพร้อมที่จะสามารถทำงานในประเทศไทยก็ได้ หรือไปทำงานยังต่างประเทศในประชาคมอาเซียนก็ได้เช่นกัน

เสาหลักด้านที่ ๓ ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน

เป็นเสาหลักประการสุดท้ายที่ส่งผลโดยตรงต่อคณบดี คณะศิลปกรรมศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คือ เรื่องสังคมและวัฒนธรรม เป็นเสาหลักด้านที่สามของประชาคมอาเซียน มีแนวคิดหลักในเรื่องการทำนุบำรุงมนุษย์ ทรัพยากรธรรมชาติ และ วัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของอาเซียนโดยยึดถือประชาชนเป็น ศูนย์กลาง จากที่ผมกล่าวมาตั้งแต่ต้น ที่กล่าวว่าประชาคมอาเซียน มีความหลากหลายมากในทุกด้าน เช่น ศาสนาก็แตกต่างกัน วิถีชีวิต ก็แตกต่างกัน มีทั้งอาศัยอยู่บนเกาะและอาศัยอยู่บนแผ่นดินใหญ่ เพราะฉะนั้นทั้งวิถีชีวิต วิถีด้านสังคมและวัฒนธรรมย่อมแตกต่างกัน ทำให้ต้องมีการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน จากที่มีความหลากหลาย แต่ให้สามารถอยู่ร่วมกันได้ โดยไม่รู้สึกแตกต่างหรือแปลกแยก

ที่ผมกล่าวมาถึงเรื่องสามเสาหลักของประชาคมอาเซียน เป็นเรื่องที่ทุกรัฐบาลให้ความสำคัญ โดยมีการจัดกิจกรรมประชุมสัมมนา และประชุมเชิงปฏิบัติการกันหลายครั้ง จนกระทั่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบหลักในเรื่องการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของชาติ ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์ในเรื่องนี้ขึ้น โดยมีการกำหนดยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทยในการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ ไว้ ดังนี้

ยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทย
ในการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียน
ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘

ประกอบด้วย ๓ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

**ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การเพิ่มขีดความสามารถของบัณฑิตให้มี
คุณภาพมาตรฐานในระดับสากล**

ในทุกมหาวิทยาลัยของไทยจะต้องตีโจทย์ยุทธศาสตร์ที่ ๑ นี้
ให้แตก โดยมหาวิทยาลัยต้องลงมือจัดทำแผนปฏิบัติการให้ชัดเจน
มีการปฏิบัติตามแผน มีการตรวจสอบปรับปรุง ประเมินแก้ไขโดยใช้หลัก
PDCA เข้ามามีส่วนกับการทำงาน สำหรับในยุทธศาสตร์ที่ ๑ ประกอบด้วย
๒ กลยุทธ์ ดังนี้

กลยุทธ์ที่ ๑ การพัฒนาสมรรถนะด้านการใช้ภาษาอังกฤษของ
นักศึกษาไทยในระดับที่ใช้ในการทำงานได้

กลยุทธ์ที่ ๒ การพัฒนาสมรรถนะด้านการประกอบวิชาชีพและ
การทำงานข้ามวัฒนธรรมของบัณฑิตไทย

สำหรับในส่วนของยุทธศาสตร์ที่ ๑ มหาวิทยาลัยบูรพาได้ให้ความสำคัญและมีการเตรียมการมาประมาณ ๑ ปีแล้ว โดยเฉพาะความสามารถทางด้านภาษา โดยกำหนดให้บัณฑิตของมหาวิทยาลัยบูรพา ทุกคนจะต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และภาษาอาเซียนได้ทั้งจำนวน ๑ ภาษา นอกจากนี้มีตัวเลือกเรียนภาษาจีนด้วยได้ ทั้งนี้เพราะในอีก ๔ ปีข้างหน้า นอกจากเกิดประชาคมอาเซียนแล้ว ยังเกิดกรอบการค้าเสรีกับจีนเช่นกัน หรือที่เราเรียกว่า C-AFTA เพราะฉะนั้นบัณฑิตของมหาวิทยาลัยบูรพาทุกคนจะต้องมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษในระดับที่สนทนาได้ ฟังและพูดได้รู้เรื่องเข้าใจ โดยไม่จำเป็นต้องถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ขอให้สามารถสื่อสารเพื่อการทำงานได้ สามารถอ่านคำสั่งเพื่อการทำงานได้ แต่หากใครต้องการให้ตนเองมีความสามารถด้านการเขียนก็สามารถไปเรียนเพิ่มเติมได้ตอนหลัง ถ้าหากบัณฑิตของมหาวิทยาลัยบูรพาสามารถทำได้เช่นนี้ ก็สามารถชนะแรงงานที่มาจากฟิลิปปินส์แน่นอน เพราะแรงงานไทยมีฝีมือที่ดีกว่า

เรื่องการจัดการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ เรื่องนี้เป็นประเด็นที่ท้าทายมากกว่าในแต่ละหลักสูตรสาขาวิชาแต่ละคณะของมหาวิทยาลัยบูรพา ผมขอลามแบบท้าทายว่า “เป็นไปได้หรือไม่ที่จะมีการจัดทำหลักสูตรการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมดในทุกรายวิชาที่มีการเรียนการสอน” ขอให้อาจารย์ทุกท่านลองพิจารณาว่าสามารถทำได้หรือไม่ หรืออาจทดลองก่อนสักหนึ่งรายวิชา หากทำได้ ย่อมส่งผลให้บัณฑิตของเรามีทักษะด้านภาษาอังกฤษดีขึ้นมาก พร้อมทั้งจะไปทำงานในอาเซียนได้ แต่สิ่งที่น่าเสียดายคือ ตำราเรียนในระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่เป็นภาษาไทย เมื่อก่อนตอนผมเรียนสาขาวิชาแพทยศาสตร์เรียนภาษาไทยมีน้อย ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษ และนิสิตทุกคนถูกบังคับให้อ่านตำราภาษาอังกฤษ ถึงแม้พูดได้ไม่ถนัดก็ไม่เป็นไร แต่ขอให้สามารถอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างเข้าใจ หากท่านต้องการพัฒนาความสามารถด้านภาษาอังกฤษเพิ่ม ก็สามารถศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ปริญญาเอก หรือศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษต่อไปได้ แต่สำหรับในระดับบัณฑิตเราต้องการเพียงให้สามารถสื่อสารในชีวิตประจำวัน สื่อสารในการทำงานปกติก็เพียงพอ ในส่วนของภาษาอาเซียนผมต้องการให้อาจารย์ทุกท่านช่วยพิจารณาว่า “หากเราต้องการให้นิสิตของเราต้องเรียนรู้ภาษาอาเซียนอีกหนึ่งภาษา เราควรให้นิสิตเลือกเรียนภาษาอะไร” ภาษาลาว ดีหรือไม่ ในส่วนของลาวเป็นประเทศที่มี

การพัฒนาอย่างรวดเร็วและมีทรัพยากรจำนวนมาก พม่าก็มีทรัพยากรธรรมชาติมากเช่นกัน แต่สองชาตินี้มีการปกครองเป็นระบบสังคมนิยม การเข้าไปทำงานหรือทำธุรกิจการค้า ต้องศึกษาเรียนรู้ก่อนว่ามีวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่

ประเด็นการศึกษาเรียนรู้อาเซียนเพื่อการประกอบอาชีพและการทำงาน ขณะนี้วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์มีโครงการนำร่อง (Pilot Study) โดยได้จัดทำกรณีศึกษา (Case Study) ไว้หลายโครงการ เช่น ได้จัดส่งนิสิตไปศึกษาเรียนรู้การประกอบธุรกิจในลาว ไม่ใช่แค่นั่งฟัง Lecture แต่เป็นการลงปฏิบัติการจริง ลงไปฝังตัวกับนักธุรกิจเพื่อเรียนรู้การทำธุรกิจอย่างแท้จริง ร่วมกันพิจารณาโจทย์ ร่วมวางแผนแก้ปัญหาและหาคำตอบด้วยกัน โครงการต่อไปจะส่งนิสิตไปศึกษาเรียนรู้การประกอบธุรกิจในเวียดนาม และกัมพูชา ซึ่งวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ได้ดำเนินโครงการนำร่องหลายโครงการเป็นตัวอย่างที่ดีให้ทุกท่านได้เรียนรู้ อีกประเด็นที่สำคัญคือ วิชาบัญชี “ผมต้องการให้มีการเรียนการสอนวิชาบัญชีเป็นภาษาอังกฤษ” เพื่อให้บัณฑิตสามารถทำบัญชีเป็นภาษาอังกฤษ หากทำได้เช่นนี้บัณฑิตสาขาบัญชีของมหาวิทยาลัยบูรพามีงานทำในอาเซียนอย่างแน่นอน ในส่วนของคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ กำลังร่วมกันพิจารณาจัดการเรียนการสอนในรายวิชากฎหมายระหว่างประเทศ เนื่องจากปัจจุบันไทยขาดแคลนนักกฎหมายระหว่างประเทศ สำหรับในยุทธศาสตร์ที่ ๑ มีมาตรการ

ที่ควรพิจารณาดำเนินการ ๕ มาตรการ ซึ่งได้จากผลของการระดมสมอง เช่น การส่งเสริมการเรียนการสอนและการวัดผลวิชาภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมการผลิตและพัฒนาอาจารย์ด้านการสอนภาษาอังกฤษและภาษาอาเซียน การวิจัยด้านอาเซียนศึกษา การแลกเปลี่ยนนักศึกษา การถ่ายโอนหน่วยกิตในระหว่างสถาบันอุดมศึกษาในอาเซียน และการเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความสามารถในเวทีระดับนานาชาติ เป็นต้น

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาความเข้มแข็งของสถาบันอุดมศึกษาเพื่อการพัฒนาประชาคมอาเซียน

ประกอบด้วย ๖ กลยุทธ์ ดังนี้

กลยุทธ์ที่ ๑ พัฒนาอาจารย์ให้มีสมรรถนะสากล

กลยุทธ์ที่ ๒ ส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมเกี่ยวกับอาเซียนในสถาบันอุดมศึกษา

กลยุทธ์ที่ ๓ พัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนให้มีคุณภาพระดับสากล

กลยุทธ์ที่ ๔ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้มีคุณภาพระดับสากล

กลยุทธ์ที่ ๕ พัฒนาระบบการวิจัยสู่ความเป็นเลิศ

กลยุทธ์ที่ ๖ พัฒนาระบบอุดมศึกษาแห่งอาเซียน

จากที่ผมได้พิจารณากลยุทธ์ทั้ง ๖ ของยุทธศาสตร์ที่ ๒ พบว่า
ยังขาดกลยุทธ์ที่สำคัญอีกประการ คือ การพัฒนาบุคลากรสายสนับสนุน
วิชาการ ขอให้อาจารย์ทุกท่านในที่นี้เพิ่ม “กลยุทธ์การพัฒนาบุคลากร
สายสนับสนุนวิชาการ” อีกหนึ่งกลยุทธ์ ทั้งนี้เนื่องจากหากบุคลากร
สายสนับสนุนยังไม่เข้าใจปรัชญา แนวคิดการจัดการศึกษาในระดับ
ประชาคมอาเซียน ยังคิดเพียงว่าทำงานเฉพาะในบริบทของไทยเพียง
ประเทศเดียวเท่านั้น สถานการณ์เช่นนี้จะทำให้มหาวิทยาลัยนั้นพัฒนา
ไปได้อย่างยากลำบาก เนื่องจากครูอาจารย์และนิสิตพัฒนาก้าวไปสู่ระดับ
อาเซียนแล้ว แต่บุคลากรสายสนับสนุนยังไม่มีการพัฒนาทั้งแนวคิดและ
ระดับความสามารถ ทำให้การสนับสนุนช่วยเหลือ การติดต่อประสานงาน
ทั้งในและนอกมหาวิทยาลัยเป็นไปด้วยความล่าช้าไม่ทันกับการพัฒนา
ในระดับอาเซียน สำหรับในยุทธศาสตร์ที่ ๒ มีมาตรการที่ควรพิจารณา
ดำเนินการ ๑๑ มาตรการ ขอยกตัวอย่าง เช่น การเพิ่มสัดส่วนอาจารย์
ระดับปริญญาเอก การสร้างเครือข่ายด้านกาวิจัย การสนับสนุน
ทุนการศึกษาและการวิจัย การเพิ่มหลักสูตรนานาชาติหรือหลักสูตร
ที่มีการเรียนการสอนเป็นแบบสองภาษา การสนับสนุนให้มีอาจารย์หรือ
ผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ความชำนาญและประสบการณ์สูง เช่นผู้ได้
รับรางวัลโนเบลมาถ่ายทอดความรู้ให้กับอุดมศึกษาไทย และการสร้าง
ความร่วมมือทางวิชาการและการวิจัยในระหว่างสถาบันอุดมศึกษา
ในกลุ่มอาเซียน เป็นต้น

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การส่งเสริมบทบาทของอุดมศึกษาไทยใน ประชาคมอาเซียน

ประกอบด้วย ๔ กลยุทธ์ ดังนี้

กลยุทธ์ที่ ๑ ส่งเสริมบทบาทความเป็นผู้นำของสถาบัน
อุดมศึกษาไทยที่เกี่ยวข้องกับสามเสาหลักในการสร้างประชาคมอาเซียน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเสาด้านประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน

กลยุทธ์ที่ ๒ สร้างความตระหนักในการรวมตัวเป็นประชาคม
อาเซียน และบทบาทของอุดมศึกษาไทยในการพัฒนาประชาคมอาเซียน
ทั้งในด้านบวกและด้านลบ

กลยุทธ์ที่ ๓ ส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการศึกษา
ในกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

กลยุทธ์ที่ ๔ การพัฒนาศูนย์ข้อมูลเกี่ยวกับสถาบันอุดมศึกษา
ในอาเซียน

จากยุทธศาสตร์ที่ ๓ ผมมีความคิดเห็นว่า มหาวิทยาลัยบูรพา
ของเราควรต้องปรับชื่อยุทธศาสตร์ที่ ๓ เป็น “การส่งเสริมบทบาท
ของมหาวิทยาลัยบูรพาให้มีความโดดเด่นในประชาคมอาเซียน”
พร้อมทั้งปรับกลยุทธ์และมีมาตรการให้สอดคล้องกับบริบทของ
มหาวิทยาลัยบูรพาไปในแนวทางเดียวกัน โดยเราต้องช่วยกันพัฒนา
มหาวิทยาลัยให้มีบทบาทและอยู่ในตำแหน่งที่โดดเด่นในประชาคม
อาเซียนให้ได้ ดังนั้นหากเราต้องดำเนินโครงการหรือกิจกรรมอะไร

ขอให้อาจารย์ทุกคนมองเป้าหมายไปที่ประชาคมอาเซียนเป็นหลัก เนื่องจากมีประชากรมากถึงกว่า ๖๐๐ ล้านคน และในขณะนี้ทางฟากยุโรป และอเมริกา มีการถดถอยในทุกด้าน เราจึงไม่ควรไปนำยุโรปและอเมริกามาเป็น Benchmark เนื่องจากแนวโน้มขณะนี้ พระอาทิตย์กำลังขึ้นทางทิศอุษาคเนย์ (อุษาคเนย์ เป็นคำสนธิ มาจากคำว่า ภูเขา แปลว่า รุ่งเช้า และอากเนย์ แปลว่า ทิศตะวันออกเฉียงใต้) จึงหมายถึง อาเซียน ดังนั้นพวกเราชาวมหาวิทยาลัยบูรพาที่อยู่ในดินแดนแห่งพระอาทิตย์ขึ้นยามเช้า ที่ขึ้นทุกวัน ผมขอให้พวกเราทุกคนช่วยกันพัฒนาและช่วยกันทำให้มหาวิทยาลัยบูรพาเป็นดินแดนแห่งพระอาทิตย์ขึ้นที่ส่องแสงเจิดจรัสไปทั่วทั้งอาเซียน ขอขอบคุณครับ

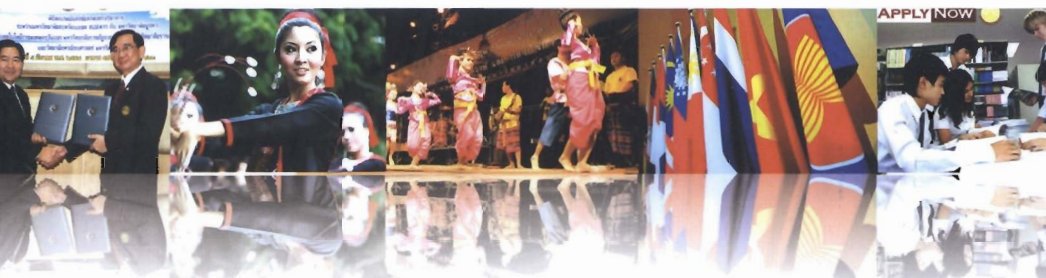
เอกสารอ้างอิง

มหาวิทยาลัยบูรพา. (๒๕๕๓). แผนยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา
เพื่อการพัฒนามหาวิทยาลัยสู่ความเป็นเลิศ
พ.ศ. ๒๕๕๓ - ๒๕๖๒. ชลบุรี: กองแผนงาน
มหาวิทยาลัยบูรพา.

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (๒๕๕๓). ยุทธศาสตร์อุดม
ศึกษาไทยในการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียน
ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘. กรุงเทพฯ: บางกอกบล็อก.

Burapha University, GATEWAY TO ASEAN

มหาวิทยาลัยบูรพา

169 ถนนลงทาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี 20131